

NAGY TAMÁS

a fecskék visszajönnek

*az emberek itt az éjszakát
mintha a zsebükből vennék elő,
majd sörre és vodkára cserélik.
a terek kihaltak, csak szerelmesek
és részegek szállingóznak.*

*halvány fények, körülöttünk beton-csönd.
nézem, ahogy a szél hajszálakat
karcol az arcodra. ez is egy,
a benzinkúton cigizéseinkből.
nem lenne szabad – mondják,
ahogy a szózatot sem komolyan
venni. mégis elhisszük minden sorát.*

*most minden szó jól esik:
a pirkadati fecskéket
csodáljuk. irigykedünk kicsit,
nekik nem kell repjegyet venniük.
felemelem az üvegem,
ez lesz az utolsó korty. abban
reménykedünk, hogy a kátyúk
csak az országhatárig követnek.*

szélcsend

*elfoglaltságot kell keresni, úgy könnyebb –
ezt akár börtönlakóknak is mondhatnád.
de a távolságot nem lehet tanácsokkal
gyógyítani. a két test közötti űr
most a hiány mágneses zónája.
tárgyak, szokások és mondatok,
amelyek okot adnak az emlékezésre,
lassan különlegessé válnak,
mint azok a zenék, amiket
sokáig használtunk csengőhangként.
pattogó almák, számban kávéíz,
az ablakpárkányon ülök. arcképed
mintha nyárfalevelek alsó oldalaira
lenne ragasztva. s mielőtt elutaztál,
nem tanítottál meg szélcsendet képzelni.*

A következő öt oldalon a kárpátaljai Kovács Vilmos Irodalmi Társaság fiatal alkotóinak írásaiból nyújtunk válogatást.